

Szentimentális történetek

Tolnai Ottó

Sörösüveg

A hidépítésnél dolgoztam.

Az a nyár pokoli volt.

Szinte piros lett a beton.

Az én ötletem volt, hogy egy nagy hűtőszekrényt vetetünk a vállalattal.

Reggeltől estig ittuk a jeges sört.

Csodálatos kis falu volt a közelben.

Egy napon rábírtuk a falusi lányokat, fűillatú, piros bőrű parasztlányokat, hogy egy kis mulatságot rendezzünk a barakkokban.

Aznap tízszeresen túlteljesítettük normánkat.

Elhatároztuk, hogy halvacsorával fogjuk meglepni a lányokat.

Mérnök kollégámmal megtöltöttünk egy sörösüveget dinamittal, és beveztünk a folyó közepére, hogy a robbanás után halat szedjünk.

A többiek kórusban néztek bennünket az épülő hídról.

Nagyon szerettek a munkásaim.

Minden munkás barátjává fogadott, egyik sem idegenkedett tőlem, mint ahogy főmérnököktől szoktak.

Mi ketten szorgoskodtunk legjobban. Mert nekünk voltak legszebb nagylányaink.

Az én lánykám volt a legszebb a faluban.

Pár hete a mezőn egy hatalmas sárga tehéncorda között egy hatalmas, régimódi fekete esernyőt pillantottam meg. Azt hittem, a kánikula játszik velem.

El nem tudtam képzelni, ki lehet alatta.
Amikor a csorda közelebb ért, a tehenek közé furakodtam, és bekukucskáltam a nagy esernyő alá. Akkor láttam meg Cillát.
Hosszú vörös haját, búzavirág szemét, szép, szeplős arcát. Talpa tapsolt a sütős szikes porban.
Lábszára kamillaillatú volt. A hajának mint az ánizsé.
Megbeszéltük.
Egészen beveztünk. Kollégám majd meggyújtja a zsineget, messze behajítja az üveget, és azután együtt gyorsan elevezünk.
Fölállt. Én feszülten, készen tartottam az evezőt.
Meggyújtotta.
A hídról hórúkkot kiáltottak.
Hátralendítette kezét, de akkor hirtelen megállt, és mint valami furcsa, még nem látott tárgyat, maga elé tartotta a sörösüveget, és vizsgálgatni kezdte. Fülelni kezdte a sercegést. Csodálni kezdte a futkosó kis szikrákat.
A robbanás széttárta mellét, mint egy nagy vörös rózsát.
Akkor vakultam meg a bal szememre.

*

Azóta már egy barna üvegszemet kaptam, barnát, mintha sörösüvegből csiszolták volna.
Kicsit furcsa volt megszokni.
Törte a szemüregemet.
Ma már szinte látok vele, annyira megszoktam.
Csak kár, hogy néha kipottyan.
Feleségem (a parasztlányok közül, a fűillatú, piros bőrű parasztlányok közül a legszebb) mindig azt mondja, hogy pontosan az üvegszemem miatt szeret ilyen nagyon.

Hatodik történet

Apám volt a legislegügyesebb ember a világon.
Hogy ezt nem én agyaltam ki, azt többek között az is bizonyítja, hogy Torinóban a tűzoltó világbajnokságon a létramászásban abszolút fölény nyel, egy egész létrahosszal az első helyen végzett.
Emlékszem, amikor Torinóba indult, anyámmal egy vastag bőrdarabot varratott nadrágja ülepére.
Amikor fölfutott a létra hegyébe, hirtelen egyik rúdjára ült, és faron lecsúszott, mint a villám.
Mire legveszélyesebb ellenfele, egy kis japán, leért, ő már ismét fönt volt.
Mire a kis japán ismét fölért, apám már át is vette az aranyérmét.
Mondom, ördögös egy ember volt.
Ötletzsák.
A csomókötés művészetébe is ő avatott be.
Úgy úszott, mint egy hal.

Halat tudott fogni kézzel a víz alatt.
Mikor fejeseket ugrált, fél falu tapsolt neki.
Zsonglőrmutatványaival cirkuszban is fölléphetett volna.
Talán nemegyszer meg is hívták.
Fantasztikusan faragott, hegedült, rajzolt.
Kutyáit is megirigyelhették a cirkuszosok.
Minden madárhangot utánozni tudott.
A falu minden fáját megmászta.

•

Tízen voltunk testvérek. Én voltam a legidősebb. Tizenöt éves.
Aznap már kora reggel fütyörészett, bukfencezett.
Ebéd után három hosszú zsinéget vágott magának.
Csillogó szemmel figyeltük mind a tízen.
Fölszaladt a padlásra.
Huhogott, mint a bagoly, cincogott, mint a denevér.
Mind a tízen utána ballagtunk.
Két kis hűgomat karomban vittem. Az egyiket meg is pisiltettem.
Ahogy fölértünk, érthetetlen látvány tárult eléink.
Apánk az első zsineggel összekötötte lábait.
A másodikkal kezeit.
A harmadik zsinegből pedig hurkot kötött a nyakára, és fölakasztotta
magát a gerendára.
Nyelve hosszan kilógott. Mintha grimaszkodott volna.

Kés-intérieur

Igazán szépen megértjük egymást feleségemmel.
Anyagiakban sem szűkölködünk.
Szebb lakást el sem tudnék képzelni, mint a miénk.
Tágas könyvtárszobám van, barokk bútorttal, üvegfallal a gyümölcsösre:
barackfaerdőnk tavaszonta valóban csodálatos látvány.
Minden évben külföldre utazunk, hogy még véletlenül se váljanak unal-
massá hétköznapijaink.
Kis családjaink születése talán életünk legnagyobb ünnepei.
Az egyik hat hónapja született, a másik meg öt éves.
Éppen ma vettem neki egy piros szíjas óvodás táskát.
Nagyon szeret óvodába járni.
Emlékszem, én is páratlanul szorgalmas óvodás voltam.
Mintha legalábbis szerelmes lettem volna az óvónénibe.
Ma is megcsodáltak a boltban, hogy mennyire értek az óvodástáskákhoz,
mint valami óvóbácsi.
A kisebbiknek a múlt héten jöttek meg picurka tejfogai.
Egész héten ott virrasztottam mellette, ringattam, tisztába tettem, lázát
mértem.

De valahogy mintha ez a múlt heti eset egy kissé megzavart volna.

Könyveket voltam vásárolni.

Feleségem pedig az útleveleket intézte. (Őszre Amsterdamba utazunk. Nagyon szeretjük az amsterdami őszet.)

Ahogy hazaéntem, belestem a kert ablakon, gondoltam, elnézem egy kicsit a kis öregeket.

A kisebb az asztalon trónolt.

A másik meg nagyapám zsebórájával foglalatzkodott. (Éppen reggel szidoloztam ki.)

A hátlap domborművét nézegette. Ezüst patak. Őzek.

Erővel föl akarta húzni. Azt akarták, hogy tiktakoljon.

De sehogyan sem akart megszólalni.

Addig-addig erőlködött, mígnem kiszakította a felhúzó csavart.

Megszéppent.

A mindenes fiókhöz ugrott. De nem tudott mit kezdeni a kalapáccsal, harapófogóval.

Most meg a kicsi kezdte csodálni az ezüst tájat.

Mintha az ezüst pataokban fürdött volna tekintete. Mintha az ezüst őzek egészen közel jöttek volna hozzá.

Mintha eltévedt volna az ezüst tájon.

Csőpp kezébe vette a csavart, és hamm! lenyelte.

Kicsit köhécselt, de rögtön nevetgélni is kezdett.

A nagyobbik hirtelen elsápadt.

Odaugrott, és ördögien püfölni kezdte a kicsit.

Szétfeszítette a száját, és nyúlkálni kezdett a torkába.

Mindjobban zavarba jött, azután meg hirtelen csókolgatni kezdte.

Kiszaladt a konyhába.

Rákönyököltem az ablakpárkányra, mulattattott az eset. Kíváncsi lettem, ugyan hogyan találja majd fel magát a kisöreg.

A nagy, csillogó konyhakéssel futott vissza.

Hátára fektette a kicsit.

Lehúzta bugyogóját.

A zöld virágos bugyogója volt rajta.

És egy határozott mozdulattal, ahogy felnőttekhez illik, kis hasába szúrta a kést.

A napokban hoztam haza késeinket a köszörűstől.

Érdekes, feleségemmel különösen szeretjük a késeket.

Talán még a könyvektől, a versektől is jobban.

A városban egyszer véletlenül fölfedeztünk egy hatalmas kirakatot, amiben csak kések voltak.

Csodálatosabbnál csodálatosabb kések.

Kés-intérieurnek neveztem el.

Abban az időben még verseket is írtam (mint minden fiatal szerelmes), és írtam egyet kés-intérieur címmel is.

Emlékszem, az olvasók egy kicsit elcsodálóztak. De hát az olvasók...

A kisöreg, mondom, beledöfte a kést.

Ahogy a világos színű forró vér pici kezére buggyant, mintha megsütötte volna.

De aztán fölhasította egészen a köldökéig.

A Piroska és az farkasban vághatta így fel a vadász a farkas bendőjét. Mint valami pápaszemes orvos, úgy hajolt a csöppnyi, gőzölgő belek fölé.

De a kis csavar nem volt sehol.

Idegesen turkálni kezdett.

Érdekes, mintha én se nagyon tudtam volna megkülönböztetni a beleket, pedig mindig jó jegyeim voltak embertanból.

Egészen az üveghez nyomtam orromat.

A pici már nem pityergett.

Kivágott egy darabka belet. Nézegette. Kifordította, mint ahogy kis fehér zokniját szokta.

*

Akkor érkezhettek haza feleségem.

▼

A kisöreg most éppen óvodában van.

Nem tud megválni az új táskájától.

Az este, lefekvés előtt is százszor engednem kellett, hogy megcsókoljon.

Különben nagyon dicséri az óvónéni.

Tízíg tud már számolni, az ábécét is tudja cs-ig.

Mondom, a feleségemmel is nagyon jól megvagyunk.

Csak ez a tegnapelőtti eset mintha egy kicsit megzavart volna, hiszen minden órás lemondott már erről az öreg vekkerről.